

Zij snelde naar de keuken en in een oogwenk had zij een paar kalfsoesters, een lievelingsgerecht van den dokter, klaar gemaakt.

„Kind, je verwent je ouden oom,” zeide de dokter lachend, „hoe zal ik ooit kunnen aarden als je weg bent.”

„O komt die tijd, dan komt die zorg!” antwoordde zij vroolijk en trippelde heen en weer om haar oom te bedienen. „Zou u waarlijk denken, oom, dat het slecht weer wordt? Er zijn een paar botters uitgezeild en juist van Krelis Wildebeest, wiens vrouw zoo zwak is. Ik hoop maar niet dat er storm komt, en dan, oom, als het te boos weer is, dan blijft u toch maar op de boerderij en waagt u er niet in?”

„Neen, stellig niet! 't Heeft heerlijk gesmaakt; nu mijn instrumentkistje en een paar fleschjes, en dan moet ik gaan. Lees je van avond: Le Cid door en schrijf je 't een en ander op, wat je frappeert?”

„Ja, oom, en dan mag ik immers nog een uurtje in Dickens lezen voor plezier?”

„Ja, dat mag je, omdat je zoo lief bent geweest, die oesters voor mij te bakken; als ik om tien uur er niet ben, dan ga je naar bed, begrepen.”

„Neen, oom, ik wacht tot half elf.”

Maar het stond geschreven, dat Rose Marie dien avond noch Le Cid, noch Dickens zou lezen, en zij noch om tien uur, noch om half elf naar bed zou gaan.

Het verraderlijke voorjaar oefende wraak op de lente, die zoo stil en ongemerkt zich van de plaats had weten meester te maken; het begon in de verte te rommelen en te suizen; het schuim, dat de branding naar de kust wierp, werd woeliger en verhief zich hooger; de golven namen donkerder tint aan en begonnen heftig te bruischen, het was of een onzichtbare macht hen toornig maakte en zij steeds luider en luider hun grieven moesten doen hooren.

Rose Marie stond voor het raam en zag hoe de hemel, van morgen nog zoo helder en doorzichtig, nu van alle kanten bestormd werd door grijze wolken; zij rukten aan van alle richtingen, pakten zich samen, scheurden zich weer los, en 't scheen dat de zon toornig over hun hatelijk spel hen telkens met reuzenarmen van elkander scheidde om dan bloedroode stralen te werpen op de steeds onstuimiger zee, die meer en meer voortkroop naar het strand.

„Men zou zeggen een monster,” dacht Rose Marie, „dat de aarde wil verslinden, zoo grimmig komen telkens de golven op haar aan en kruipen onverrichtiger zake weer weg met verbeterde woede.”

Maar hun kammen werden grooter en grooter; witte franjes opstaande als de manen van getergde leeuwen richtten zich hoog op, dreigend en knorrend volgden zij altijd sneller en sneller na elkander.

„'t Wordt boos weer, juffrouw Rose,” zeide juffrouw Bol binnenkomende.

„Ja, juf! Ik wou dat de dokter weer t'huis was.”

„Och wat, de dokter zit hoog en droog bij Harmsen.”

„Zou hij er al wezen, juffrouw?”

„Wezen? Ik denk dat hij al haast terugkomt.”